

IN DE BERGEN,

DOOR

JENNY MOLLINGER.

Ik keer tot u, stom tronende gevaarten,
en acht het schoon zelf nameloos en klein,
een nietig ding aan uwer eeuwen zwaarten,
niet minder en niet meer dan dit te zijn.

En toch aan uw geheimvol heerschend leven,
waarvan de beken zingen en gij zwijgt,
gelijk een overvloed mij weg te geven....
Voorbij de laatste bloem, die onbedreigd

door uw versteend geweld het pad komt groeten
waarlangs ik stijg gestadig naar den top,
verwijl ik waar elkander eng ontmoeten
uw steile stilten en mijn levensklop.

Dan verder weer — totdat een vorstlijk zwerver
mij aan het doel plots als een buit verbeidt
en áán zich rukt, een wild, onstuimig werwer:
de trotsche stormbries uwer heerlijkheid!
